

19 maja 2026 r.

Wnoszący Petycję: [REDAKTOWANE]

Adresat Petycji: Minister Sprawiedliwości

PETYCJA W INTERESIE PUBLICZNYM

w sprawie zmiany przepisów ustawy o komornikach sądowych w zakresie procedury dyscyplinarnej i uprawnień Rzecznika Dyscyplinarnego

Działając na podstawie art. 2 i art. 4 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz.U. z 2018 r. poz. 870), wnoszę petycję w interesie publicznym oraz prywatnym o **podjęcie inicjatywy ustawodawczej mającej na celu nowelizację przepisów ustawy o komornikach sądowych** (oraz przepisów powiązanych) w obszarze postępowań dyscyplinarnych.

Niniejsza petycja zmierza do likwidacji luki prawnej, która sankcjonuje brak transparentności, uznaniowość oraz całkowity brak merytorycznej kontroli nad decyzjami Rzecznika Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Komorniczej o odmowie wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego.

I. Główne Postulaty (Kierunek zmian legislacyjnych):

1. **Sformalizowanie procedury odmowy wszczęcia dochodzenia:** Wprowadzenie obowiązku wydawania przez Rzecznika Dyscyplinarnego sformalizowanej, pisemnej decyzji (postanowienia) o odmowie wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego, zamiast dotychczasowej, pozaproceduralnej „oceny” lub „pisma informacyjnego”.
2. **Obowiązek szczegółowego odniesienia się do zarzutów:** Wprowadzenie ustawowego wymogu, aby decyzja Rzecznika zawierała szczegółowe uzasadnienie faktyczne i prawne, w którym Rzecznik ma obowiązek kategorycznie i precyzyjnie odnieść się do każdego ze zgłoszonych przez skarżącego zarzutów oraz innych nieprawidłowości ujawnionych w toku analizy akt.
3. **Wprowadzenie sformalizowanej procedury odwoławczej (na Wzór Adwokatury):** Przyznanie osobie zawiadamiającej o nieprawidłowościach (pokrzywdzonej działaniem komornika) prawa do wniesienia sformalizowanego środka odwoławczego (zażalenia) od decyzji Rzecznika o odmowie wszczęcia dochodzenia, które byłoby rozpoznawane przez właściwy Sąd Dyscyplinarny (analogicznie do rozwiązań z art. 90 ust. 2 ustawy – Prawo o adwokaturze).

II. Uzasadnienie (Interes Publiczny)

Obecny kształt przepisów regulujących postępowanie dyscyplinarne komorników sądowych tworzy niebezpieczną dla obywateli strefę bezkarności i braku realnego nadzoru nad działaniami Rzeczników Dyscyplinarnych.

Studium przypadku (Interes prywatny): Impulsem do złożenia niniejszej petycji jest realna sytuacja prawna, w której obywatel przez 2 lata oczekiwał na reakcję organu dyscyplinarnego. W sprawie o sygn. ██████████ pismem z dnia **28.04.2026 r.**, Rzecznik Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Komorniczej, Pan ██████████ poinformował o braku „dostatecznych” podstaw do wszczęcia dochodzenia wobec komornika sądowego ██████████, który doprowadził do kilku operacji na majątku byłego dłużnika w okresie ok. 9 miesięcy po dacie zakończenia postępowania egzekucyjnego, które prowadził, w wyniku którego zginął majątek byłego dłużnika (były dłużnik nie otrzymał spłaty długu komornika ██████████, który wynikał z nienależnego zajęcia w trakcie postępowania egzekucyjnego oraz kilku operacji na majątku dłużnika, które miały miejsce w okresie ok. 9 miesięcy w latach 2018-2019 po dacie zakończenia postępowania egzekucyjnego w 2018 r.).

Kluczowe w tej sprawie jest jednak stanowisko Rzecznika, który wprost obnażył wady obowiązującego systemu prawnego. Rzecznik wskazał, że prawo „**nie przewiduje sformalizowanej procedury**” odwoławczej od jego stanowiska, a on sam dokonuje jedynie swobodnej „**oceny**”, która nie przybiera formy „**sformalizowanej decyzji**”. Dodatkowo Rzecznik zasłonił się twierdzeniem, iż jest „**ograniczony zakresem ustawy**”, a badane działania komornika nie są „w oczywisty sposób deliktami”, odsyłając poszkodowanego na drogę sądową.

Argumentacja w interesie publicznym: Taki stan prawny rażąco narusza konstytucyjne prawo obywatela do rzetelnej procedury oraz zasadę zaufania do organów państwa. Sytuacja, w której kluczowy organ dyscyplinarny zawodu zaufania publicznego (jakim jest komornik) działa w oparciu o niesformalizowane „pisma” i „oceny”, od których obywatelowi nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, prowadzi do patologii. Rzecznik Dyscyplinarny staje się w tym momencie arbitralnym sędzią we własnej sprawie, mogąc arbitralnie, bez głębszego uzasadnienia, odmówić ścigania naruszeń prawa przez podległych mu komorników.

Dla porównania, w innych zawodach zaufania publicznego (np. w **Adwokaturze** – art. 90 ustawy Prawo o adwokaturze, czy w **Radcach Prawnych**) pokrzywdzonemu przysługuje prawo zaskarżenia postanowienia Rzecznika o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego do Sądu Dyscyplinarnego. Zapewnia to zewnętrzną, bezstronną kontrolę nad pracą rzecznika. Brak analogicznych rozwiązań w ustawie o komornikach sądowych jest niezrozumiały i krzywdzący dla obywateli, którzy często – tak jak w opisanym przypadku – stają się ofiarami opieszałości i braku merytorycznego dialogu.

Obywatel ma prawo wiedzieć, *dla czego* jego zarzuty zostały odrzucone. Odpowiedź Rzecznika nie może ograniczać się do ogólnego stwierdzenia o „braku oczywistych deliktów” bez szczegółowej, punktowej analizy dowodów przedstawionych przez skarżącego.

III. Wniosek

Mając na uwadze powyższe, wnoszę o podjęcie natychmiastowych działań legislacyjnych w celu uzdrowienia procedury dyscyplinarnej komorników sądowych, zbliżenia jej do standardów panujących w innych korporacjach prawniczych oraz przywrócenia obywatelom realnej kontroli nad rzetelnością postępowań dyscyplinarnych.

Zgodnie z art. 4 ust. 3 ustawy o petycjach, **NIE wyrażam zgody** na ujawnienie na stronie internetowej podmiotu rozpatrującego petycję moich danych osobowych.

[REDACTED]

/podpis elektroniczny/

